

ת"פ 43875/08/17 - מדינת ישראל נגד חי מוריסון

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 43875-08-17 מדינת ישראל נ' מוריסון

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיאה אפרת פינק
התביעה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	חי מוריסון
	ע"י ב"כ עו"ד אלון קריטי

החלטה

בהכרעת דין מיום 28.2.18, הורשע הנאשם, לפי הודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של סחר בסמים מסוכנים. לפי ההסדר שבין הצדדים, נשלח הנאשם לתסקיר שירות המבחן, והדין נקבע לצורך טיעון לעונש ליום 12.9.18.

במהלך הזמן שחלף לאחר הכרעת הדין ולפני הטיעון לעונש הוחלף ייצוגו של הנאשם, ובא כוחו הנוכחי הגיש מסמך בכותרת "טענות הגנה מן הצדק" ובקשה לחזור מהודאה.

בבקשתו טען כי קמה לנאשם טענה בדבר אכיפה בררנית וזאת משום שלא הוגש כתב אישום נגד אחרים שהיו מעורבים בעסקאות הסמים שבכתב האישום. עוד טען, כי נשמטו מכתב האישום פרטים, ומכאן כי כתב האישום אינו "מגלה את האמת במלואה".

בתגובתה פירטה התביעה את הטעמים לאבחנה בין הנאשם ובין האחרים ומכאן שלא התקיימה אכיפה בררנית. עוד ציינה כי לא מתקיימים התנאים לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו, הואיל וכתב האישום הוקרא לנאשם, הוא הודה במיוחס לו, ניתנה הכרעת דין, והבקשה הוגשה רק בחלוף 6 חודשים ובסמוך לפני הטיעון לעונש.

בתגובה לתשובה הוסיף המבקש פרטים לעניין מעורבותם של אחרים. בה בעת ציין, כי הנאשם עודנו לוקח אחריות מלאה על מעשיו, אולם ציין, כי הנאשם לא הבין את משמעות הודאתו, ולא ידע כי לא יוכל לטעון לפרטים החסרים בכתב האישום בעת הטיעון לעונש.

לפי סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, בית המשפט יהיה רשאי לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". לפי ההלכה הפסוקה, יהא זה מוצדק לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו כאשר עולה ממכלול הנסיבות חשש ממשי שהנאשם הודה בניגוד לרצונו החופשי, או כי לא הבין את משמעות

הודייתו. הרעיון העומד בבסיס ההלכה הוא לאפשר לנאשם, המבקש זאת, הזדמנות להוכיח את חפותו (ע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת, פ"ד מה(5) 798 (1991); ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621 (2002); ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל (10.6.13); ע"פ 9057/16 חטיב נ' מדינת ישראל (1.1.18)).

בקשת הנאשם אינה עומדת בתנאים שנקבעו לעניין חזרה מהודאה, ומטעם זה היא נדחית. למעשה, הנאשם כלל אינו מעוניין לחזור בו מהודאתו, והראיה - בא כוחו הדגיש כי הנאשם לוקח אחריות מלאה על מעשיו. על כך ניתן ללמוד הן מהודאת הנאשם בפרוטוקול הדיון, והן מהודאתו בפני שירות המבחן. גם עתה, אין כל חזרה מהודאה. מכאן, כי אין כל חשש כי הנאשם הודה בניגוד לרצונו החופשי או כי לא הבין את משמעות הודייתו, וגם אין טענה כי הוא חף מפשע.

אין זאת אלא כי בקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו, אינה אלא בקשה לעריכת תיקונים בכתב האישום המתוקן. בקשה מסוג זה אין מקומה בשלב שלב שלב של הכרעת הדין, שניתנה לפי הודאת הנאשם, בעודו מיוצג, ולאחר שבית המשפט הקריא לו את כתב האישום המתוקן, וזאת גם אם הוחלף ייצוגו של הנאשם. בפרט, אין מקום לבקשה מעין זו, כאשר אין הנאשם כלל חוזר בו מהודאתו.

אמנם, ייתכן כי כתב האישום אינו משקף את "האמת במלואה", כטענת בא כוח הנאשם. אולם, פעמים רבות ישנו פער בין האמת העובדתית והאמת המשפטית, ובפרט במסגרת כתבי אישום מתוקנים המשקפים הסכמה בין הצדדים, כמו במקרה הנדון.

גם אין כל מקום לקבלת טענות הנאשם להגנה מן הצדק בשלב זה. הנאשם לא העלה טענותיו לעניין זה בהזדמנות הראשונה, כפי שהיה עליו לעשות לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. אמנם, בית המשפט רשאי להידרש לטענות מקדמיות גם בשלב מאוחר יותר של הדיון, אולם על הנאשם להציב טעם של ממש מדוע הטענות לא הועלו בשלב מוקדם יותר, והוא לא עשה כן. טענותיו לעניין זה מבוססות על חומר הראיות, שהיה בפני הנאשם מתחילת המשפט, וברי כי חומר זה היווה בסיס להסדר הטיעון. יתר על כן, חומר הראיות - המצוי במחלוקת בין הצדדים - לא הובא בפני בית המשפט, אשר כאמור, הרשיע את הנאשם לפי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, וברי כי אין בידי בית המשפט להכריע בין הצדדים על יסוד כתבי הטענות, ומבלי שנדרש לחומר הראיות עצמו.

מכאן, שהמסגרת המתאימה לבירור טענות בא כוח הנאשם בהקשר זה אינה כחלק מטענות מקדמיות שהיה עליו להעלות לפני הכרעת הדין. לאחר הכרעת הדין, האפשרות להידרש לטענות מסוג זה היא רק במסגרת החוקית המתאימה לכך, וזאת לפי סעיף 40(ב) לחוק העונשין, ובא כוח הנאשם יעשה כחכמתו לעניין זה, ככל שיבקש להעלות טענות במסגרת הטיעון לעונש.

לאור כל האמור, אני דוחה את בקשתו של הנאשם לחזור בו מהודאתו, וכן דוחה את טענותיו להגנה מן הצדק.

הטיעון לעונש יתקיים כסדרו.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' חשוון תשע"ט, 15 אוקטובר 2018, בהעדר
הצדדים.